

De man van staal

Ron Moret blijft kunstexperts én zichzelf verbazen

SCHOORL / SCHERMERHORN - Voor een interview met de Schoorlse beeldend kunstenaar Ron Moret (50) dienen we de West-Friese regio in te trekken. Immers, ergens aan een boerenweggetje nabij Schermerhorn zetelt zijn atelier annex werkplaats. Bij binnenkomst ontwaren we meteen een reusachtige, stalen vogel.

Moret: "Een halve raaf, een half vliegtuig - 't is maar wat je erin ziet. Deze is in opdracht van Theaterwerkplaats Bergen die van de zomer voorstellingen bij Ill Primo gaat geven. De vogel wordt geloof ik een soort van afgodsbeeld."

En zo treffen we in de wijde omgeving steeds vaker van die typische Moret-creaties aan. "Laatst", zegt hij, "heb ik twee beelden geïnstalleerd in dat nieuwe restaurant in Alkmaar bij de Molen van Piet. Abby's. Met dat strakke interieur echt een tópllocatie voor mij - beter dan welke galerie dan ook eigenlijk. Ik zie mijn werken ook liever op plekken waar veel mensen komen. Musea en galeries hebben wat dat betreft toch meer drempel."

Skyline

Maar denk nou niet dat hij nooit exposeert. "Ha! Nee, ik heb het eerlijk gezegd drukker dan ooit. Momenteel is er een tentoonstelling van me te zien in Delden, Twente. Daarna is de Kop van Waz in Wijk aan Zee aan de beurt. En waar ik best trots op ben: vanaf januari 2010 exposeer ik in Rotterdam. Dat vind ik een gave stad, vooral qua skyline." Over Amsterdam - toch de stad waar hij geboren is, in de Jordaan welteverstaan - is hij stukken minder te spreken: Moret: "Heb ik niets mee. Amsterdam is vooral veel blabla en weinig presteren. Met al die praatjes en al die toeristen vind ik Amsterdam ook een hoog Volendam-gehalte hebben. Nee, geef me dan Haarlem maar." En Finland niet te vergeten. Daar waar hij zijn *finest hour* beleefde. "Ja", beaamt *de man van staal*, "dat was een groot succes. Ik heb daar in tijdschriften gestaan

Ron Moret met zijn Kranenburgh-dolfijn. "De ultieme vloeiende vorm vinden - daar is het mij allemaal om te doen." (Foto: Nelly Veenstra / RM)

en ook nog vreselijk goed verkocht." Wie had dat durven denken pakweg tien jaar geleden? Hij heeft in dat kader veel te danken aan een andere Bergense kunstenaar, Eric Winder. Moret: "Eh, ja, die ken ik uit de kroeg - hoe raad je 't? In die tijd maakte ik vooral nog van die organische, collageachtige dingen. Van hout, schelpen en andere op het strand gejutte spulletjes. Eric gaf me nét die *drive* en *push* om door te gaan. Hij waardeerde mijn werk. 'Laat het zien! Laat het zien!' riep hij altijd." En dat deed Moret. Steeds frequenter. Met steeds meer stalen objecten ook. "Een jaar of zes, zeven geleden heb ik staal als werkmateriaal ontdekt. Woest en stoer. Staal vormt lekker, het ruikt lekker, het is vergankelijk - daar hou ik van. Het neemt ook de kleur van de natuur aan. Er gaat voor mij dan ook niets boven staal."

Oliedrums

Hoewel, de reusachtige dolfin die afgelopen week van zijn atelier naar de tuin

van Museum Kranenburgh verhuisde - van welk kleurrijk materiaal is die nu in godsnaam weer gemaakt? Moret: "Ha, van oliedrums... Die heb ik opgekocht bij met name tankstations. Een hels karwei was het om die olievaten kapot te knippen. Mooie aparte kleuren hè. En zie je die staart? Die klopt qua afmetingen van geen kant. Maar dat maakt mij niet uit. Want ik volg liever mijn gevoel dan dat ik op zoek ga naar perfectie. De ultieme vloeiende vorm vinden - daar is het mij allemaal om te doen." Hoewel Morets zelfvertrouwen gegroeid is de laatste jaren, blijft de verbazing groot als mensen 'helemaal lyrisch worden' van zijn werk. "Dat ze het per se willen aanschaffen als ze het zien. Dat het ze écht hebbertig maakt. Laatst zat ik ergens in Bergen op een terrasje, kijk ik om me heen, zie ik vijf verschillende mensen zitten, die werk van me in huis hebben. Best kicken toch?"

(FO)